

Madrid, ciutat viva

«A Madrid també s'ha d'entendre Sala Equis com un miracle, però emmarcat dins d'una dinàmica de ciutat molt més viva, molt més sana»

La sala Equis de Madrid | Sala Equis

El senyor de Barcelona a vegades s'emociona, no sempre és pessimista o criticaire.

Aquesta setmana, per exemple, hem sabut que el vell cine Ideal del Poblenou, que va deixar de ser cine el 1984 i des de llavors és un plató de cinema- es convertirà en un gran espai d'arts digitals. No és que les arts digitals siguin la il·lusió de la meua vida, el que més m'interessi de l'univers, però cal celebrar les noves vides culturals que tenen els llocs. Les resurreccions, les solucions imaginatives, les recerques de creativitat acostumen a ser bones notícies. Sempre serà millor, més bona notícia que un cine es converteixi en un espai per experimentar amb les arts digitals i ensenyar-les, que no pas que aquest cine sigui el Zara que fa setanta-set dins d'una ciutat. Per tant, reitero, el senyor de Barcelona no sempre està rondinant.

Esclar que, emoció, emoció, el que es diu emoció és el que vaig percebre aquest passat cap de setmana durant una breu escapada a Madrid. A Madrid, a la Gran Via i voltants també han tancat uns quants cinemes per a posar-hi Zaras, Mangos, H&M i coses així. També viuen, potser encara amb més cruïra, la pandèmia ultraliberal i uniformitzadora que ens assota. Per segons quines zones també es fa difícil caminar menys de cent metres i no topar amb alguna franquícia. Però Madrid, anem a l'essència, està viva.

La sala Equis de Madrid Foto: Sala Equis

Per Malasaña i la Latina, a més a més de bars i restaurants posats en bateria un darrere l'altre, un cap de setmana és com una festa. S'ha dit i escrit mil vegades allò de la vida al carrer de Madrid. Però és que és la pura veritat. I sí és la pura veritat s'ha de poder continuar dient i escrivint. A la vida de sempre, la del Rastro i de les canyes, s'hi afegeix ara la vida dels mercats reformats, per exemple, espais que s'havien degradat i que han ressorgit amb força com a espais de cultura i gastronomia. El mercat de San Fernando, per exemple, a tocar del Rastro i de Puerta de Toledo.

Però el que de veritat em va emocionar m'ho vaig trobar al carrer Duque de Alba, un dels que surt de la fascinant Plaça Tirso de Molina. Allà hi havia fins fa pocs anys l'última sala X de la ciutat. Es deia Duque de Alba i era una resistent, una supervivent, una irreductible. En van fer fins i tot un documental que es deia Paradiso i que ens ensenyava la vida peculiar, lenta, simbòlica d'aquest lloc i els seus acòlits. Doncs bé, ja fa uns mesos que a la vella sala x ja no només hi va gent a desfogar les baixes passions. Ja fa uns mesos que s'ha convertit en Sala Equis, un nou espai reformat on s'hi continua projectant cinema, ara no X, i ha esdevingut centre neuràlgic del barri, punt de reunió de joves i grans. Hi van els joves, els hipsters, les famílies, els que ho saben tot de la modernitat i els que només volen passar un matí agradable, els semi-pijos i els podemitas, els que no saben sortir a casa sense les ulleres de sol i la parella que vol fer el vermut mentre escolta música i veu de franc Fahrenheit 451 de Truffaut projectada mentre filosofa sobre el seu amor.

La sala Equis de Madrid Foto: Sala Equis

Em vaig quedar fascinat per Sala Equis. I bastant emocionat també. Tenen una programació de cinema regular, amb pel·lícules recents i un criteri de selecció governat per la qualitat i el bon criteri. Entenen que la cultura tan és veure una pel·lícula en solitari com la reunió

d'abans o de després. Els responsables han vist clar què havien de fer i com ho havien de fer. Li han injectat nova vida a un espai emblemàtic i encantador però que estava en decadència total i no se s'aguantava els pets. D'això va una ciutat, de revitalitzar els espais, de fer dialogar el passat i el present, de no entendre malament què significa el present i la modernitat.

No vaig poder evitar un pensament malèvol. Si la sala Duque de Alba hagués estat, què sé jo, a la Plaça Urquinaona de Barcelona, el més probable és que fes entre quinze o vint anys que ja no hi fos. Però en el cas que hagués tancat fa dos o tres anys, avui no seria Sala Equis ni de broma. Segurament un Mercadona o un Starbucks. A Barcelona tenim el Phenomena i tant que sí! I és com un miracle pel qual donar gràcies a l'altíssim cada dia. Però em temo que és una excepció, fabulosa, però una excepció. A Madrid també s'ha d'entendre Sala Equis com un miracle, però emmarcat dins d'una dinàmica de ciutat molt més viva, molt més sana, molt més assabentada de què és la personalitat, el pedigrí, la solera. Una ciutat on el turisme és també massiu però no ha devorat barris sencers (Barceloneta), no n'ha expulsat els veïns a puntades de peu (Ciutat Vella).

La sala Equis de Madrid Foto: sala Equis